

Sygn. akt I C 497/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: staż. Szymon Cieszyński

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko J. B. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 497/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 marca 2017 r. (data wniesienia do sądu) **powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W.**, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, by pozwany J. B. (1) zapłacił na jego rzecz kwotę 29.430,01 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 28.267,16 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie przekraczającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 marca 2017 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 25 lipca 2014 roku pozwany J. B. (1) zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W., umowę kredytu gotówkowego, z której warunków pozwany się nie wywiązał. Wobec braku spłaty zadłużenia powód wypowiedział umowę oraz wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 05 kwietnia 2017 r. sygn. akt VI Nc – e (...) na podstawie art. 505³³ § 1 kpc przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku, jako Sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd orzekł zgodnie z treścią żądania pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz kwestionował roszczenie co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany podniósł również zarzut nieistnienia roszczenia, braku wykazania jego wymagalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lipca 2014 r. J. B. (2) zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu gotówkowego numer (...) opiewająca na kwotę (...) zł.

Zgodnie z § 20.1.3.a) umowy w przypadku gdy kredytobiorca nie zapłaci w terminie określonym w umowie rat za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy Bank (...) może wypowiedzieć umowę. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni. Wypowiedzenie umowy składane jest w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

dowód: umowa kredytu wraz z załącznikami – k. 16-26

W piśmie z dnia 24 października 2016 r. powód wskazał, iż wypowiada umowę kredytu gotówkowego numer (...) w terminie 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia.

dowód: pismo z dnia 24 października 2016 r. – k. 27

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Roszczenie zgłoszone przez stronę powodową dotyczyło wierzytelności wynikającej z umowy kredytu łączącej pozwanego z powodem.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 prawa bankowego (Dz.U.2012.1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Istota umowy kredytu, wyrażona w art. 69 ust. 1 pr. bank., jest funkcją podstawowych uprawnień oraz obowiązków stron tej umowy, czyli banku (kredytodawcy) i jego kontrahenta (kredytobiorcy). Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej. Należy podkreślić, że roszczenie kredytodawcy (banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Wykorzystanie takie oznacza bowiem wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji kredytobiorcy. Sposób wykorzystania (tzw. akt wykorzystania) może być określony w umowie, przy czym strony mogą dokonać zmiany tego sposobu także po zawarciu umowy kredytowej.

Pozwany kwestionował powództwo co do zasady, jak i co do wysokości. W związku z tym ciężar dowodu w tym zakresie obciążał stronę powodową, któremu to obowiązkowi nie podołała, a do czego była zobowiązana zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc. Zgodnie z treścią przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. in fine to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, ale nie ma takiego obowiązku. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to strony dysponują przedmiotem postępowania m.in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. W niniejszej sprawie pozwany całkowicie zignorował obowiązek nałożony przez cytowane przepisy. Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten tylko skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (SN 28.04.1975 III CRN 26/75). Reguły dowodzenia, a więc rozkład ciężaru dowodu, określa przepis art. 6 k.c. Wynika z niego przedmiot i osoba, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Artykuł ten jednoznacznie stanowi, że ciężar

udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (SN I CKU 45/96 OSNAP 1997/6-7/76).

W ocenie Sądu niewątpliwie strony postępowania łączyła umowa kredytu, co potwierdzają dokumenty załączone do pozwu, w tym przedmiotowa umowa sporządzona piśmie wraz z załącznikami.

Niemniej jednak powód nie załączył do akt sprawy zarówno wezwania do zapłaty uprzedzającego dokonanie wypowiedzenia umowy łączącej strony, ani też żadnego dokumentu potwierdzającego nadanie wypowiedzenia umowy kredytu, czy też potwierdzającego jego doręczenie pozwanemu. Wobec kwestionowania przez pozwanego wymagalności roszczenia niewątpliwie na powodzie spoczywał ciężar wykazania, iż skutecznie wypowiedział umowę kredytu. Tymczasem ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, ani to czy powód wypowiedzenie umowy poprzedził wezwaniem do zapłaty zaległych rat, czy pozwany zalegał z płatnością co najmniej dwóch rat (§ 20.1.3) a umowy), czy wypowiedzenie zostało pozwanemu doręczone. Tym samym powód nie udowodnił terminu wymagalności dochodzonego roszczenia.

W związku z podniesionym przez pozwanego zarzutem przedawnienia roszczenia należało także ustalić, czy roszczenie uległo przedawnieniu. Stosownie do treści art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dziesięć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Nie budzi według Sądu żadnych wątpliwości, iż skoro dochodzone pozwem roszczenie o zwrot należności z umowy bankowej wraz z odsetkami powstało w związku z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą – termin przedawnienia roszczenia w przedmiotowej sprawie jest zatem trzyletni. Bieg przedawnienia zgodnie z normą wyrażoną przepisem art. 120§ 1 kc rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Wskazane dowody w ocenie Sądu nie pozwalają również na ustalenie początku terminu biegu przedawnienia, a tym samym skuteczności działań wierzyciela przerywających bieg przedawnienia. W aktach sprawy brak jest także dokumentu z którego wynikałoby, iż umowa bankowa została skutecznie wypowiedziana. W konsekwencji brak było podstaw do przyjęcia, iż dochodzone w niniejszej sprawie zobowiązanie pozwanego z tytułu zawarcia umowy bankowej stało się wymagalne z dniem ewentualnego upływu terminu wypowiedzenia tejże umowy. Skoro więc powód w żaden sposób nie wykazał terminu wymagalności roszczenia, nie sposób było ustalić czy roszczenie uległo przedawnieniu. Owo zaniechanie powoda nie mogło rodzić niekorzystnych skutków prawnych dla strony pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd powództwo oddalił.